

AZEDALAR

Kapitola 1- Úvod

Zobudil som sa. Bol som zmätený. Nevedel som kde som. Pretrel som si oči a zistil som že ležím v malej tmavej miestnosti. Mal som na sebe svoju zbroj ale nič som si nepamätal. Prišiel som ku dverám a nimi vyšiel von. Bola noc. Všade bola tma a ticho. Nevidel som nikoho a ani v jednom z okien domu dokonca ani vo vežiach hradieb nesvietilo svetlo. Ako keby som bol sám. Sám v celom meste alebo dokonca na celom svete? Vydal som sa smerom k hradu. Cesta bola znepokojujúca ako som po nej išiel nepočul som nič len svoje nohy ako dopadajú na vlhkú zem. Po pár minútach som dorazil k hradu. Brána bola rozrazená. Vytiahol som svoj meč a pomaly ticho kráčajúc som sa vydal dnu. Všetko bolo zničené. Pomedzi zničenými stenami som sa vydal smerom k hlavnej sále ale ani v nej nič nebolo. Teda vlastne bolo. Bolo tam svetlo a konečne som videl prečo je zem taká vlhká myslel som si že to bolo od dažďu ale zistil som že je pokrytá krvou a nejakou zvláštnou tmavo fialovou tekutinou. Prehľadal som zvyšok hradu ale nikde nikoho. Rozhodol som sa že počkám do svitania a potom vyrazím do susedného mesta tam snád' niekto bude, niekto kto by mi povedal čo sa stalo.

Počul som nejaké hlasy. Zistil som že som sa práve prebudil. Už bolo ráno. Tie hlasy som počul znovu. Zobral som svoj meč a išiel smerom k miesto z ktorého som ich počul. Keď ich už bolo počuť veľmi hlasno uvidel som skupinku vojakov. Neboli to vojaci z nášho mesta. Na štítoch a zbroji mali erb na ktorom bol rytier s horiacim mečom. Ten erb som poznal. Boli to rytieri z hlavného mesta. Ale čo tu robia? Z hlavné ho mesta je to sem niekoľko dní cesty a nikoho z hlavného mesta som tu už roky nevidel. Predstúpil som pred nich. Všetci na mňa začali neveriacky pozeráť. "Ako to že si tu ? Kto si ? Čo tu robíš ?" povedal ten najvyšší z nich. "Volajú ma Alrune som radca lorda Enigmana pána tohto mesta. Prebral som sa tu pred pár hodinami prehľadal mesto a nikde nikoho. Čakal som do svitania aby som sa vybral do susedného a zistil kde všetci sú." Odpovedal som. "Susedné mesto by ti asi nepomohlo. Je to tam rovnaké ako tu odpovedali mi." "Ako to že nie ? Čo sa tu deje, prečo tu nikto nie je" nechápavo som sa pýtal ďalej. Sadli sme si a asi hodinu preberali to čo sa tu deje povedali mi že zo všetkých miest v blízkosti asi pol dňa cesty sú mestá prázdne ako keby sa všetci

prepadli pod zem. Jediné čo ostalo boli zničené domy, krv a tá zvláštna tmavo fialová tekutina. Boli vyslaní z kráľovského mesta aby zistili čo sa stalo. No zatiaľ nezistili skoro nič. Jediní koho stretli boli dvaja obchodníci, ktorí tvrdili že videli z lesov asi tri hodiny jazdy odtiaľto vychádzať skupinu dvesto až tristo zahalených v čudných tmavých šatách ktorí, vraj jazdili na tvoroch ktorých ešte nikdy nevideli. Ale hovorili pravdu alebo sa im len niečo zdalo v šere temného lesa ?

Po dvoch hodinách cesty sme dorazili do tábora kráľovského prieskumného vojska. Cesta bola tichá a pokojná až ma to znepokojovalo. Podľa môjho odhadu tam bolo asi stopäťdesiat. Všetci na sebe mali tvrdú oceľovú zbroj lemovanú červenými znakmi kráľovského vojska. Na hrudnom brnení mali erb kráľa. Všetci boli vyzbrojení dlhou kópiou alebo ostrým mečom. Priviedli ma do hlavného stanu kde ma už čakal ich veliteľ. Bol to vysoký svalnatý muž stredného veku. Mal prenikavé zelené oči, krátke hnedé vlasy a bradu. Na pravej strane hlavy mal asi desať centimetrovú jazvu.

"Ja som lord Abiz." predstavil sa mi.

"Lord Abiz o tom som už počul. Je to jeden z najlepších veliteľov kráľovi slúži už od začiatku jeho vlády čo je asi trinásť rokov aj vďaka jeho pomoci sa kráľ dostal na trón. Musí to byť niečo vážna keď vyslal práve jeho," pomyslel som si.

Potom som sa predstavil ja a porozprával mu to čo jeho mužom už predtým. Hovoril že som zatiaľ jediný koho našli a že som musel mať veľké šťastie lebo nech sa stalo čokoľvek veľa živého to za sebou nenechalo. Následne som sa pridal k ich výprave a začali sme diskutovať o tom čo ďalej.